

Verjaardag van Sinterklaas

Vandaag, vandaag is het mijn verjaardag!
Ik werd pas rond de middag wakker.
Van de krijsende meeuwen,
want we zitten weer op de boot.
Mijn bed schommelde zachtjes.
Ik hield mijn ogen nog een poosje dicht. Zo gek is dat.
Ieder jaar die zenuwen om alles klaar te krijgen.
Het is zo'n reusachtig werk.
Bij de parades zie ik die lachende gezichtjes.
Dus ik weet wel waarom we het doen, ieder jaar weer. Maar ik
ben ook wel erg blij als alles weer achter de rug is.
Oef, zucht, hèhè. Ik kwam stilletjes mijn bed uit.
Ik wilde de Pieten niet wakker maken.
Zij hebben ook een luie ochtend verdiend.
Op mijn pantoffels liep ik naar het pakjesruim.
Leeg. Mooi zo, dat wilde ik even met eigen ogen zien.
Dat hebben we weer goed gedaan.
Of nee, in die donkere hoek lagen nog drie pakjes...
Nu zitten er ergens drie kindertjes in een hoekje te huilen.
Ik raapte de pakjes op en liep ermee naar de keuken.
Ik hoorde Kookpiet al aan het werk.
Een heerlijke geur kwam me tegemoet.
Ik duwde de deur open met mijn schouder.
Kookpiet, zei ik, moet je horen.
Er moeten nog ergens drie kindertjes zijn zonder pakje.
Kookpiet haalde net de taart uit de oven.
Maar hij was niet alleen in de keuken.
Postbodepiet telde de kaarsjes op de tafel.
Die kunnen allang niet meer op de taart.
En Knutselpiet en Hoofdpiet hingen slingers op.
Zijn jullie er al? zei ik. Dat pak is van mij, zei Knutselpiet. Voor u.
Hij wees op het grootste pak in mijn handen.

O, zei ik, ik dacht dat dit vergeten pakjes waren.
Hoofdpiet kwam van het laddertje.
Vergeten pakjes? Sinterklaas, hoe kunt u nu denken dat ik
iemand zou vergeten? Gaat u nu maar snel zitten.
Ik voel het, het is pakjestijd. Ik werd helemaal warm vanbinnen.
Daar in dat kleine keukentje op de boot.
Met mijn liefste Pieten om mij heen.
En toen wist ik nog niet eens wat er in de pakjes zat.
Een paar mooie, witte handschoenen van Hoofdpiet.
En in dat grote pak een prachtig nieuw boek van Knutselpiet.
Helemaal zelf gemaakt, Sinterklaas, zei Knutselpiet.
Ik heb het papier met de hand geschept.
Eerst maak ik pulp, ziet u, van oud papier met veel water.
En dat schep ik op een zeef en dat laat ik drogen.
Vertel dat maar een andere keer, zei Postbodepiet.
Anders komen we nooit aan mijn pakje toe.
En aan de taart, zei Kookpiet.
In het allerkleinste pakje zat een fantastische pen.
Dat had Postbodepiet goed gezien.
Een nieuwe pen, daar was ik wel aan toe.
Mijn beste Pieten, zei ik, als ik jullie niet
had! Verder kwam ik niet.
Kookpiet stak me een punt van zijn schort toe.
Daar kon ik mijn tranen mee drogen.
En toen stak Postbodepiet alle kaarsjes aan.
Een hele tafel vol.
Met de chocoladetaart in het midden.
Met zijn allen bliezen we de kaarsjes uit.
Hoofdpiet begon van hiep, hiep.
En de anderen riepen: Hoera!
De taart was lekker. We bleven lang aan tafel zitten.
En we zongen alle liedjes die we kenden. Maar geen
Sinterklaasliedjes. Die hoeven we even niet meer.

Sinterklaas

